

BRÁNA

Aktuality Branického sboru Českobratrské církve evangelické

duben 2006

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

Neděle 9:30

Bohoslužby

první neděli v měsíci jsou rodinné služby Boží; třetí neděli v měsíci je vysluhována sv. Večeře Páně

Úterý 17:00 - 19:00

Dorost

Úterý 18:30 - 21:00

Mládež

Středa 18:00 - 19:30

Biblická hodina

Pátek 18:00 - 20:00

Odrost

úřední hodiny faráře

Lud'ka Rejchrt

pondělí a pátek 10,00 - 11,30

středa 17,00 - 18,00

Verš na duben:

S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.

Židům 13,2

Zdroj: <http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla/>

Tiráž

BRÁNA

XII. ročník, číslo 4 - duben 2006

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník.

Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Říčan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu

mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

[Převod do HTML: [Michal Mazný](#) .]

Kontakty na sbor

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118

147 00 Praha 4 - Braník

tel.: 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>

branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

ÚVAHA

Jan 20,1-18

Marie Magdalská Ježíše vroucně milovala. Zemřel a ona ho oplakává. Pláče pro ztrátu milovaného člověka, pláče pro jeho strašnou smrt - a teď pláče i celá zmatená z toho, že se ztratilo jeho tělo a ona mu nemůže prokázat poslední službu. Pak se s pláčem nakloní do hrobu. Co vidí?

Evangelista Jan je velmi stručný: Marie vidí dva anděly v bílém, kteří sedí na místě, kde leželo Ježíšovo tělo. Když čteme takový stručný popis, máme si ho domýšlet, rozvádět, doplňovat, máme si tu scénu představit. Každému to vyjde trochu jinak. To je dobře, protože každý potřebujeme do své situace trochu jiný obraz. Já jsem si vždycky představoval ty anděly, jak sedí mlčky, s posvátnou vážností - konec konců jsou přece v hrobě. Teď ale myslím na to bílé roucho a na to, co oni mají vyřídit. A to je: Smrt je přemožena, pláč necht' se změnit v radost! Ani ten hrob už není hrobem, nýbrž malou kaplí velkého vítězství. Ti andělé jsou v bílém, to je barva radosti. Jsou to takoví rozesmátí chlapi. (Ale jestli si představíte dívky, je to stejně správné!) A jako poslové radosti nemají určitě prázdné ruce, drží v nich kytary a zpívají z plných plic: "Buď Tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal!"

Pavel Říčan

OZNÁMENÍ 2

Koncert na Vinohradech

Připomínáme další z řady úterních koncertů s výkladem, pořádaných Mezinárodní společností A. Dvořáka v kostele ČCE Praha - Vinohrady

2. května 2006 od 14,30 hod.

Evžen Rattay a Andrea Rattayová - violoncello

Ludmila Čermáková - klavír

(Vivaldi, Händel, Beethoven, Lukáš, Šostakovič)

STARŠOVSTVO

Zápis z dubnové schůze staršovstva

Ve vzdělávací části přečetl bratr farář kapitolu o církvi z knihy Joseph Ratzinger: O víře dnes - Rozhovor s Vittorioem Messorim.

1) Zd. Kučerová přečetla pokladní zprávu za březen - zpráva schválena. Informovala o celocírkevních sbírkách: na církevní tisk jsme vybrali Kč 4.895. V neděli 16.4. bude vykonána sbírka na Hlavní dar lásky Jer. jednoty, dále nás čeká sbírka na Diakonii, solidaritu sborů a sbírka na pomoc lidem postiženým povodní.

2) Br. Kučera porovná účty za telefon a přezkoumá, zda používáme optimální paušál.

3) Zd. Kučerová informovala o jednání s Hasičskou pojišťovnou o nové pojistné smlouvě. Návrh smlouvy bude odsouhlasen v návaznosti na jednání s Ing. Svobodou ohledně způsobu zabezpečení kostela.

4) Staršovstvo děkuje Petru Kulhavému a Michalovi Maznému za vzorné vedení internetových stránek našeho sboru.

5) Br. kurátor informoval o jednáních s pokrývači. Dojde k značnému nárůstu rozpočtu, vzhledem k dalším zjištěním o rozsahu poškození střechy. Návrh na použití pozinkované ocele a ochranných sítí proti kamenům bude ještě konzultován s odborníky. Pokusíme se požádat Ing. Jaromíra Křivohlavého o poradu a stavební dozor.

6) Staršovstvo souhlasí, aby M. Jungmann nainstaloval počítač s příslušenstvím, který vybral spolu s bratry Skuhrou a Mazným.

7) Došlá pošta od Synodní rady a dalších odesílatelů - pozvánky budou na nástěnce,
- rekreace pro důchodce v Chotěboři se koná 17. - 29.6.2006,
- staršovstva byla vyzvána, aby otevřela rozpravu o rozluce církve od státu (došlé materiály informují o současném stavu, důsledcích rozluky, o postavení církví ve vybraných zemích Evropy)

8) R. Nývtová informovala o rozboru ohl. registrovaného partnerství, který připravuje Miriam Žilková. Text bude rozeslán členům staršovstva.

Příští schůze staršovstva: 15.5.2006

Zapsala: Černá

VÝROČNÍ SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ

Výroční sborové shromáždění

Po bohoslužbách dne 26. března 2006 se podle řádu ČCE konalo výroční sborové shromáždění. Přítomní vyslechli zprávy faráře a staršovstva, informace o nedělní škole, dorostu, odrostu, mládeži, domácích skupinkách, Branickém komorním souboru a orchestru, YMCA Braník, Diakonii. Vyslechli i pro někoho nudné, ale přesto velice důležité, zprávy o činnosti a hospodaření sboru v roce 2005, zprávu o revizi účetnictví. Tyto zprávy o hospodaření byly schváleny, včetně rozpočtu, který v roce 2006 počítá se ztrátou, vzhledem k velice nákladným opravám, které máme před sebou.

Rozprava byla ovlivněna aktuální skutečností, kdy v deštivém počastí přítomní pocíťovali na vlastní kůži následky krádeže měděných plechů ze střechy. Na dotazy a připomínky účastníků shromáždění zopakoval br. kurátor informace o historii střešní krytiny a současných jednáních. Dotace Magistrátu na novou střechu byla kdysi vázána na druh krytiny, tj. měď a instalaci bezpečnostního zařízení. Měděný plech sliboval dlouhou životnost bez údržby a odolnost proti padajícímu kamení ze skály. Ovšem od prvních dní lákal zloděje a vandaly, kteří nejprve ukradli svody, později postupně většinu plechových plátů. Bezpečnostní zařízení je drahé, přitom poruchové a ovlivnitelné i malými živočichy, takže neustále dochází k planým poplachům. Pokud začne houkat v okamžiku, kdy je na střeše zloděj, ten stačí utéci dříve než přijede bezpečnostní agentura. Nyní staršovstvo rozhodlo, že střecha bude pokryta krytinou, která nebude lákat vandaly, tj. pozinkovaným plechem. O rekonstrukci bezpečnostního zařízení budeme ještě jednat. Naděje na finanční příspěvek na nákladnou rekonstrukci, která nás čeká, je mizivá.

I. Plhák upozornil na obětavost bratra kurátora a ostatních, kdo jsou napojeni na bezpečnostní agenturu a musí, často i v noci, přijíždět do kostela a řešit (někdy i zbytečné) poplachy, čekat na příjezd policie, lézt na střechu a provizorně ji přikrývat igelitem a plachtami. To vše, i jednání s pojišťovnou, řemeslníky atd., vyžaduje mnoho času a námahy. Děkujeme jim za tuto práci.

R. Nývltová upozornila, že sbor se nezajímá pouze o střechu. Požádala členy sboru, aby upozorňovali staršovstvo na vše, co se jim nelíbí, aby se případné problémy neřešily postranně.

M. Jelínková požádala, aby se při bohoslužbách využíval i dodatek ke zpěvníku a zpívaly se i novější písně. K této žádosti se připojili i další členové sboru.

Život a práce Branického sboru v roce 2005 očima jeho faráře

V poslední knize Nového Zákona čteme slovo Zmrtvýchvstalého efezskému sboru: "Vím o tvých skutcích, o tvém úsilí i tvé vytrvalosti." Takové hodnocení není v kompetenci člověka. Sborový život dokážeme sledovat jen nedokonale, nikoliv v jeho plnosti; něco můžeme přecenit, leccos důležitého, ne-li přímo podstatného nám naopak unikne. Proto každá bilance, jak ji podle církevního řádu děláme každý rok při sborovém shromáždění, je nutně neúplná, ne-li přímo zavádějící. V pohledu Pána církve mohou být naše aktivity hodnoceny zcela jinak. Vždycky je namíste pokora, v níž víme, že učiníme-li všechno, co je nám přikázáno, jsme jen služebníci neužiteční, s nimiž má jejich Pán vpravdě svatou trpělivost.

V jistotě jeho přítomnosti jsme se shromažďovali v neděli ke slyšení Božího slova, jež každou třetí

neděli v měsíci bylo potvrzeno vysluhování svaté Večeře Páně. Není samozřejmé, že byl téměř vždy plný kostel, že posluchači byli mladí i staří, dorost i celé rodiny, studenti i maminky s kojenci v náručí. Často mi při jejich broukání zněl v mysli verš písně 355: "I nemluvnátka řečí svou ať obět chval mu přinesou.!" Za tuto různorodost nejen věkového spektra, ale i různých životních a duchovních zkušeností posluchačů, která tvoří jednotu živého sboru, jsem hluboce vděčný Pánu Bohu. A také za vnitřní soustředění všech při modlitbě na kazatelně, kdy cítím, že před Boží tvář nevstupuji sám, ale se všemi svými bratry a sestrami, jejichž víra, láska i naděje mě posiluje v modlitbě i zvěstování. Není náhodné, že z podnětu a sponzorstvím jedné členky našeho sboru vznikla v minulém roce modlitební kniha "Modlitby šeptem". Jistota, že Bůh slyší a podle své vůle vyslýchá naše prosby, nás vedla i doma k přímluvám za všechny nemocné a trpící. Vděčně můžeme říci, že náš sbor ví o moci modlitby. Ta nesla do poslední chvíle i sestru Hanu Vágnerovou, která věrně sloužila sboru jako varhanice více než padesát let.

Každou první neděli jsme měli rodinné služby Boží. Čas letí a je to poznat na dětech, kterým vyprávím biblické příběhy; ti větší už sedí se svými rodiči a v první lavici jsou ti opravdu nejmenší. Často jsem v rozpacích - jistě je znají i učitelé naší Nedělní školy - zda těmto maličkým, kteří jsou odchováni od nejtěplejšího věku obrazovkou, dokážu tlumočit jen slovem pravdu Písma svatého; ta zdaleka není tak atraktivní jako pohyblivé obrazy v televizi. O to víc jsem vděčný skupině mládeže, která vhodnou písní dokáže získat pozornost dětí a jejich zájem. Děti v odrostu a dorostu, stejně tak jako deset konfirmandů, které jsme v červnu přijali do plného společenství sboru, či hrající a zpívající účastníci vánoční hry jsou pro nás všechny povzbuzením k naději. Takovým povzbuzením byl pro celý sbor i křest dvou dospívajících dívek, Evy a Aleny Janoutových. A pro hudebníky našeho sboru, kteří účinkovali na vánočním koncertu v kostele v pohraničním Stebnu, byl zase povzbuzující zájem venkovských posluchačů, kterým v písních zněla zvěst evangelia, kterou by jinak sotva přijali.

Ve středu na biblické hodině jsme se seznamovali s obsahem jednotlivých biblických knih. Toto společenství v počtu 15 - 20 bratří a sester umožňuje, abychom spolu hovořili nad Bibli a pokoušeli se dobrat vlastního smyslu Písma. Pro pravidelné účastníky je každá biblická hodina sváteční chvílí uprostřed týdne; někteří z nich mají za sebou náročný pracovní den, ale touha po Božím slovu je větší než únava z práce. Odvoz autem umožní účast i těm, kdo by jinak přijít nemohli.

Ve schůzích staršovstva v druhé pondělí v měsíci jsme řešili hospodářské problémy našeho sboru. Podarilo se zajistit vnitřní nátěry kostela v době prázdnin i zhotovení čalouněných polštářů v lavicích, stejně tak jako program a ubytování našich bratří a sester z německého sboru v Dittersdorfu, spolu se zástupci mládeže jsme převzali zodpovědnost za prázdninové tábory i po stránce duchovní; každý z vedoucích dostal požehnání ke své práci s dětmi. Přemýšleli jsme nad sborovými penězi, jak s nimi účelně hospodařit, ale ani toto téma (vedle mnoha dalších) nedokázalo narušit bratrské vztahy mezi námi, což dnes není vůbec samozřejmé. Jsem vděčen bratru kurátorovi za jeho uvážlivost a trpělivost, s kterou schůze staršovstva vedl a na vlastních bedrech nesl nemalou tíhu nejrůznějších problémů, jež mu braly čas pro rodinu, jsem vděčen za moudrou střízlivost a skutečnou profesionalitu sestry Kučerové a sestry Kolářové, které bez jakékoliv odměny spolehlivě vedou naši pokladnu a naše účetnictví; bez těchto tří svých věrných spolupracovníků si nedovedu svou práci kazatele v branickém sboru představit. Za ně i za vás všechny, kteří mě podpíráte svou solidaritou a snášíte v lásce, mohu Pánu Bohu jen děkovat.

Luděk Rejchrt

Výroční zpráva za mládež

Jako povodeň jsme před dvěma a půl roku začali, ale jiné důležitější věci přicházejí pozvolna. Těžko je pojmenovat, těžko popisovat...

Zprvu jsme bojovali s očekáváním hojné návštěvnosti, která se zdála být znamením kvality. Dnes jsme vděční za to, že se vybuďovalo pevné jádro a počet se nezdá být důležitý. Jako důležité vidíme soustředit se na vztahy mezi pravidelně přicházejícími a vytvářet otevřenou, přátelskou atmosféru pro občasné návštěvníky nebo nově příchozí.

Také jsme ze začátku v rámci tendence "naservírovat" co nejlepší a nejzajímavější program zvali mnoho hostů. Témata byla sice zajímavá, na druhou stranu ale tento způsob do jisté míry bránil vytvoření bližších vztahů. Přicházelo více těch, kteří si chtěli jen poslechnout zajímavou "přednášku" a odejít. Vzhledem k tomu, že ne vždy došlo na diskusi, účastníci strávili setkání relativně pasivně. Postupně jsme tedy došli k tomu, že je třeba zapojit příchozí více do organizace a přípravy programu, i za cenu toho, že se v určitém smyslu "kvalita" může zmenšit. Tato myšlenka se k naší radosti ujala velmi rychle a zatím úspěšně.

V současnosti se nás schází okolo desíti. Nepravidelných návštěvníků by se dalo napočítat určitě k dvaceti. Máme stále **organizační tým**, jehož koordinaci má momentálně na starosti Katka Holá. Složení týmu se přirozeně obměňuje, v současnosti se setkáváme (Katka Holá, Dušan Bruncko, Pája Měska, Viola Hoznauerová, Anna Víšková a David Slabý) dle potřeby k plánování a hodnocení programu a různých jiných aktivit. Jsme otevření pro ostatní mládežníky a jejich přání a názory jsou pro nás vodítkem.

Setkání se konají každé úterý od půl sedmé zhruba do devíti. Náplní bývají jedna nebo dvě hry, zpíváme chvály, modlíme se, máme duchovní program a obvykle uzavíráme modlitbou. Každé setkání vede někdo jiný, tak, jak se kdokoli zapíše dopředu do tabulky. (Zajišťuje průběh, občerstvení a úklid.)

Programy, které probíhají na různá témata, plánujeme vždy na tři měsíce dopředu. V posledním roce jsme zvolili cyklus o Abrahamovi a "biblické ženy". Kdokoli si může vybrat kterékoli téma v Bibli a připravit si k textům zamyšlení. Kromě toho, stále zveme během tohoto období jednoho nebo dva zajímavé hosty a jednou za čas bratra faráře. Radost máme z občasného "křesla pro hosta", do kterého zveme vybrané hosty většinou ze staršovstva, abychom se lépe seznámili a udržovali s vedením sboru kontakt. Programy se snažíme dopředu vždy vytisknout na plakátek, který je k rozebrání na nástěnce a zároveň k nahlédnutí na branických internetových stránkách. O průběhu a změnách informujeme pomocí emailů. Snažíme se, aby takto připravený program na sebe upozorňoval sbor a informoval o tom, co se v mládeži děje a hlavně byl konkrétnějším pozváním pro kohokoli nového.

Jinými slovy, **jestli nás chcete někdo v úterý navštívit**, skamarádit se s námi nebo si dokonce pro nás připravit program, nebojte se, ozvěte se, **přijďte, budeme mít radost**.

Kromě úterních setkání se snažíme organizovat různé jiné víkendové nebo prázdninové akce, většinou v rámci YMCA Braník. Spolupráce s Ymcou je mimo jiné důležitá pro vytváření "kontaktních" akcí, které jsou zaměřené více ven, na nově pozvané.

A když už jsem se tak rozepsala, ještě bych ráda poděkovala staršovstvu a bratru faráři za jejich vstřícnost, a všem, kteří se na dění mládeže v posledním roce podíleli, za nadšení a trpělivost - ony asi opravdu některé důležité věci přicházejí pozvolna a docela nenápadně...

některé věci vtrhnou jako povodeň
zasáhnou celé město, ale po čase mizí
jiné věci přichází zvolna
jako stromy
jež jsou větší v zemi než před očima
zdroj jejich mohutnosti nelze spatřit zůstává skrytý
a přece přítomný

(Daniel Raus)

(poznámka redakce internetové verze: v papírové verzi Brány jsou přítomny též 2 ilustrační fotografie: Umělecké aktivity na mládeži (jsou tam zachyceni 4 mládežníci v apsidě, která se zaujetím něco společně malují), Návštěva Mikuláše s andělem (zde zachycen jakýsi anděl s mečem; v pozadí hoch v černém tričku))

Za organizační tým mládeže ČCE Braník: Anna Višková

Výroční zpráva za dorost

Dorost se stále schází v úterý od 17 do 19 hodin v kostele. Náplň schůzek je tvořena biblickým programem, zpíváním a hrami. Do října vedl dorost Michal Jungmann spolu s Marií Markétou Zvánovcovou, Kateřinou Zvánovcovou a Lukášem Drápalem, který se přidal v září. V říjnu Michal Jungmann z týmu vedoucích dorostu odešel, takže nyní dorost vedou Kateřina a Marie Markéta Zvánovcovy a Lukáš Drápal.

V rámci duchovních programů jsme probírali biblické postavy, které se setkaly s Pánem Ježíšem, nyní si vyprávíme o tom "jaké vlastnosti má Pán Bůh (jaký je)". S duchovními programy nám pomohli Jarmila Madla a Honza Chadimovi a též bratr farář.

Co se týče her, kombinujeme takové, kde se děcka učí různé tábornické dovednosti (uzlování, morseovka, práce s mapou), hry "teambuildingové", při kterých jde především o spolupráci a komunikaci, a hry jen tak pro zábavu.

Věk dorostových dětí je 10 - 15 let. Účast na schůzkách se pohybuje mezi třemi a osmi, což pocítujeme trochu jako nedostatek dětí, rovněž trochu problém je, že chodí pouze dvě děvčata. Na druhou stranu nás těší, že jsme mezi sebou mohli uvítat jednoho nováčka.

Kromě pravidelných schůzek jsou důležitou součástí dorostu jednodenní výlety a vícedenní výpravy - v jistém smyslu jsou dokonce důležitější než samotné schůzky, protože je zde mnohem větší prostor k upevňování a budování vzájemných vztahů.

V druhé polovině loňského roku jsme byli na dvou vícedenních výpravách, přičemž jedna byla spojena s vodáckým rychlokurzem pořádaným YMCA Braník.

Od září jsme sice absolvovali pouze dva výlety, ale s nadějí očekáváme teplejší počasí a doufáme, že budou takovéto akce častější: Na velikonoční prázdniny plánujeme vícedenní výpravu.

Kateřina Zvánovcová

Výroční zpráva za odrost

Odrost je spíše uzavřenější společenství dětí, které už odrostly dorostovému věku. Jeho cílem je povzbuzování dětí v samostatném životě s Pánem Bohem. Věk účastníků se pohybuje mezi 13-ti a 17-ti roky. Většina dětí pochází z rodin v našem sboru, některé se s křesťany poprvé setkaly až na letních akcích, které pořádá YMCA Braník. Na akcích si našli kamarády a později uvěřili v Pána Ježíše a začali pravidelně navštěvovat náš sbor.

Scházíme se pravidelně každý pátek od 18:00 do cca 20:15 zde v kostele. Na začátku schůzky obvykle hrajeme nějakou hru nebo si povídáme o aktuálních problémech. Následuje blok chval s kytarou, společné modlitby a duchovní program, který zajišťuji já. V programech se společně zamýšlíme nad Božím slovem a diskutujeme o něm. Po programu následuje ještě jeden blok modliteb a přímluv zakončený společnou Modlitbou Páně.

Jako vedoucí považuji za důležité budovat hlubší osobní vztahy s dětmi, modlit se s nimi i za konkrétní věci, které prožívají, a být jim co nejvíce k dispozici.

Jitka Padruňková

Zpráva o nedělní škole za rok 2005

V loňském roce podobně jako v předcházejících letech jsme pracovali s dětmi v nedělní škole ve dvou odděleních.

O mladší děti se starali Markéta Pospíšilová, Adéla Pospíšilová a Katka Holá, Bára Stralczyńska a částečně i Kamil Skuhra.

Podle materiálů Dětské misie se postupně probíral Život Pána Ježíše a starozákonní Josef, byly zařazeny také témata velikonoční a vánoční. Scházelo se od 2 do 15ti dětí. Nově byl zaveden program převážně výtvarného charakteru pro děti v každou 1. neděli v měsíci po vyprávění a písních pro děti při společných bohoslužbách. Této iniciativy se zhostily Adéla Pospíšilová s Katkou Holou.

V nedělní škole pro starší děti vyučovali Michaela Bedrníková, manželé Mazní, Miriam Žilková, Lukáš Drápal - jemuž asistoval Marek Pospíšil.

Zamýšleli jsme se nad následujícími tématy: první okruh tvořily starozákonní postavy Gedeón, Rút a Ester; druhým okruhem bylo téma: jak Bůh mluví, čímž se rozumí rozmanitost biblických knih: tedy Bůh mluví skrze proroky, písně, básně a přísloví, skrze zákon, skrze podobenství i historii. Třetím okruhem byl Ježíš jako učitel, jako ten kdo uzdravuje, jako přítel hříšníků a Ježíšův příklad společenství jeho následovníků: společenství sloužící, svědčící a trpící. Děti se scházely v počtu od 1 do 11ti, průměrně v počtu 6ti dětí.

V neděli 27. 2. 2005 jsme připravili společný oběd a setkání rodičů nad tématem: Jak přijímáme požehnání neděle? Svými zkušenostmi, rozhovorem a modlitbami jsme se vzájemně povzbuzovali k bohatšímu chápání nedělního dne.

Na bílou sobotu 26. března 2005 uspořádali manželé Mazní výlet pro děti s rodiči do Velké Chuchle, jehož součástí byla i zajímavá "bojová hra".

Všechny aktivity v rámci nedělní školy mají za cíl vrůst do společenství těch, kdo poznávají a posléze následují Pána Ježíše Krista. To je i předmětem našich modliteb.

Miriam Žilková

Zpráva za "skupinky"

Stručně: V našem sboru se schází sedm skupinek. Kdy a kde, to si budete moci přečíst na našich

internetových stránkách, až to tam v brzké době aktualizují. Kontaktními osobami jsou např. Klára Mazná, Tomáš Bedrník, Michal Slabý, Bára Stralczyňská, Růžena Černá, Dušan Bruncko a já.

Povídáme si nad Biblií, životem, sdílíme své radosti a bolesti, modlíme se jeden za druhého, zpíváme, pošťuchujeme se k následování Pána, hrajeme si, chodíme na výlety, večeříme a tak podobně. Je to velký Boží dar, být takhle spolu.

Kamil Skuhra

Branický komorní sbor

K mé lítosti se nedá hovořit o činnosti, protože předpokladem nějaké činnosti je pravidelnost.

Členové Branického komorního sboru se však scházejí většinou jen k přípravě vánočního a velikonočního programu - dalo by se říci - misijního vystoupení ve Stebně u Karlových Varů (svého času byl o tom podrobný článek v Bráně). Pokud je to jen trochu možné, snažíme se něčím z výše uvedených programů posloužit i zde.

Některé zpěváky a instrumentalisty můžete ale pravidelně vidět a slyšet na rodinných nedělích při doprovodu nebo zpěvu písní.

Letos bychom rádi připravili na středu 12. dubna večer hudby a slova, který by měl být jakýmsi vstupem do velikonočního týdne. Už dnes vás k této společné přípravě na sváteční dny zvou.

D. Rut Nývltová

YMCA Braník

YMCA Braník je občanským sdružením, které na půdě tohoto sboru pracuje zhruba od té doby, co byla v České republice obnovena činnost YMCA (tj. více než 13let). Od května 2001 má vlastní právní subjektivitu a v současné době je spolu s dalšími téměř třiceti sdruženími YMCA organizačně zastřešeno organizací YMCA v České republice.

Sepjetí s tímto sborem je, jak vyplývá z názvu, velmi těsné:

- YMCA Braník vznikala jako iniciativa členů tohoto sboru a sdružení sídlí na stejné adrese jako náš sbor
- většina současných členů a dobrovolníků YMCA Braník je nebo někdy byla členy branického sboru
- akce, které pořádá YMCA Braník, jsou přednostně nabízeny dětem či mladým lidem z branického sboru a jejich přátelům a známým
- YMCA Braník je služební křesťanská organizace nikoli Církev a proto v branickém společenství hledá duchovní zázemí pro služebníky a pro lidi, kteří prostřednictvím ymkových akcí hledají cestu do Církve a zejména k jejímu Pánu
- branický sbor dlouhodobě štědře finančně podporuje činnost YMCA Braník (v loňském roce dary

branického sboru tvořily téměř deset procent všech darů a dotací sdružení).

Veškeré informace o struktuře a činnosti YMCA Braník, zprávy a fotografie z akcí a informace o připravovaném programu vč. přihlášek najdete na internetových stránkách <http://branik.ymca.cz/>.

Zprávy o činnosti a hospodaření YMCA Braník v uplynulém roce a prezentace plánu aktivit pro letošní rok budou předmětem jednání valné schůze, která se bude konat zde v kostele v neděli 9. dubna v 11 hodin, kam bych si tímto dovolil pozvat všechny naše příznivce a zájemce o podrobnější informace.

O mnohém z činnosti YMCA Braník jste se mohli dočíst v časopisu Brána, nebo zažít na pravidelném podzimním ohlédnutí za letními akcemi.

Proto na závěr připojím jen několik dat:

YMCA Braník v loňském roce uskutečnila celkem 10 akcí: vodácký rychlokurs, dvě tréninkové víkendovky, dva turnusy dětského vodáckého tábora s pěším úvodem, letní divadelní putování s vozem, víkendovou "Cestu do pohádky", vodácký náročný jednodenní sjezd Vavříneckého potoka, účast na Ostrovském orientačním běhu a tradiční zimní silvestrovské hory

Průměrná kapacita akcí byla 12 účastníků + vedení.

Celkově se na akcích objevovalo 48 účastníků (z toho více než polovina z našeho sboru a osm úplných nováčků). Akce zajišťovalo 16 dobrovolníků (z toho čtyři mají duchovní zázemí mimo branický sbor).

Děkujeme sboru i Vám všem za zázemí a podporu. Velmi si jí vážíme, vnímáme ji jako ocenění naší práce a povzbuzuje nás do další činnosti.

(poznámka redakce internetové verze: v papírové Bráně je k tomuto článku ilustrační fotografie zachycující zepředu dramatický sjezd jezu kanoí, kde na háčku je malé dítě a kapitánem dospělý člověk.)

Tomáš Bedrník

Zpráva o činnosti Střediska Diakonie ČCE pro zrakově postižené

Práce našeho střediska je orientována na nevidomé a slabozraké, kteří se cítí osloveni evangeliem, a pro svůj duchovní růst potřebují přísun informací, jakož i společenství jiných podobně oslovených. Domníváme se, že tato služba napomáhá hledání víry v mezní situaci, jakou ztráta, nebo nedostatek zraku bezesporu je. Nechceme přitom tvořit jakýsi samostatný sbor, ale napomáhat integraci nevidomých a slabozrakých do stávajících sborů Církve bojující.

Časopis "Slyšíš slyším" na kazetách vyšel 10krát ročně a přinesl svým asi 170 odběratelům výběr z církevního tisku všeho druhu a theologického zaměření. Na kazetách jsme vydali také několik titulů knih, převážně beletrii nebo poesii. Pro klienty je u nás k dispozici seznam všech titulů. Pro každodenní čtení vyšla na kazetách Mana..

Pokračovalo také vydávání publikací v bodovém Brailově písmu. V tomto směru je naším největším úspěchem vydání Evangelického zpěvníku včetně dodatku. Jsme schopni jej na objednávku dodat

jak jednotlivcům, tak např. sborům, které mají mezi sebou nevidomé. Mít takový zpěvník doma je totiž velmi náročné na prostor.

V brailu je u nás k mání také dětský časopis Kroky a Ranní chvílky. Nejnověji také kompletní Nový zákon.

S rozvojem kompenzačních pomůcek pro nevidomé, zvláště počítačů s hlasovým výstupem, roste mezi klienty obliba digitalisovaných knih a časopisů.

V digitalisované podobě připravujeme mnoho křesťanských novin a časopisů od Protestanta přes Život víry, až po katolické tiskoviny a časopisy mapující náboženskou problematiku např. Dingir. Snažíme se o co největší pestrost. Také knihy jsou u nás pro klienty k mání. Ti si je mohou odnést na disketě nebo prostřednictvím e-mailu.

Již tradičně se minulý rok uskutečnily dvě setkání nevidomých a jejich přátel, a to na jaře, konkrétně v květnu v Lanškrouně, a na podzim v říjnu v Praze U Klimenta, obě v našich sborech. Na těchto setkáních je prostor nejen na náročný program biblický, kulturní, ale i na rozhovory a sdílení se o dobré i zlé. Pro nás jsou tato setkání vodítkem pro směřování naší další práce. Poprvé jsme také hostili Setkání doma, došlo i na prohlídku našich prostor.

Díky daru nadace Divoké husy jsme provedli kompletní digitalizaci výroby zvukových nahrávek, čímž jsme dosáhli podstatného zvýšení kvality zvuku. Také bylo možno provést nutné stavební a technické úpravy interiéru, dovybavit se novým hardware i software, jakož i zakoupit nový nábytek za dosluhující.

Jsme vám, milí bratři a sestry, velmi vděčni za vaši podporu, vaše modlitby a v neposlední řadě za to, že nám poskytujete svůj patronát i přes to, že nepatříme v Diakonii ani k největším, ani k nejznámějším. Těšíme se z toho a doufáme i nadále ve vaši přízeň. Snad vám dlužíme více informací a lepší prezentaci. Slibuji, že se to v letošním roce pokusíme napravit.

Ivo Plhák.

BRANICKÝ TURISTICKÝ ODDÍL

Výlet 26. března 2006

26. března lilo jak z konve. Psa by nevyhnal, natož člověka na dobrovolný výlet. Někdo to vzdal; těch, kdo se nedali zastrašit, zbylo 11. Trochu jsme obrátili program. Místo návštěvy hospůdky na konci putování, jsme vešli do podobného zařízení již na začátku cesty. Po dobrém obědě se nám všechno zdálo mnohem krásnější, dokonce ani déšť už nebyl tak silný. V Prokopském údolí jsme zavřeli deštníky a plnými doušky vychutnávali "svěží vzduch a teplé počasí", které nám Lenka Kusáková slibovala před startem od kostela. Viděli jsme viadukt a jezírko ve skalách, prolezli tmavým nepoužívaným tunelem a po hodině cesty jsme se mohli radovat i ze sluníčka, které náhle ozářilo celou krajinu.

(poznámka redakce internetové verze: v papírové Bráně jsou k tomuto článku 2 ilustrační fotografie: na první malé se bohužel redakci nepodařilo rozpoznat, co tam je. Na druhé je zachycena zezadu skupina cca 9 lidí nesoucích deštníky a blížících se k Pražskému Semeringu v Hlubočepích.)

RČ, foto Jarka Pecharová

Instrukce č. 4

Informace o dalším výletě: Bude, jak jsme se domluvili, **23. dubna**.

Opět vyrazíme po bohoslužbách od kostela. Pojedeme vlakem z branického nádraží (odjezd vlaku 12, 32 hod.) do Čísovic a odtud půjdeme pěšky do Mníšku p. B. asi 8 km. Od 17 hod. se můžeme zúčastnit koncertu v Mníšku v domově důchodců. Hraje a zpívá hudební skupina Jany Meierové pod taktovkou Rut Nývltové. Zpátky pojedeme autobusem.

Moc zdraví Lenka

ROZHOVOR TRADIČNÍCH EVANGELÍKŮ S EVANGELIKÁLY

Je rozhovor možný?

Bratr Pavel Říčan píše, že "Dialog naléhavě potřebuje církve jako celek i náš sbor." Má na mysli rozhovor skupin probuzeneckých a těch ostatních. Rozhovory mezi církvemi mě nechávají poměrně chladným, i když uznávám, že jsou země, kde rozhovory mezi vedoucími představiteli církví mohou mít tak velký symbolický dopad, že se promítnou i postojů běžných členů. To ale není náš případ. Za zajímavé považuji rozhovory lidí, kteří spolu musí nebo chtějí žít a hledají cestu k vzájemnému porozumění. Tam, kde na sebe lidi nenarážejí, je totiž celkem snadné uplatňovat toleranci.

Kdysi jsem se velmi angažoval, abych zabránil, tak jak mé chabé síly stačily, odchodu holešovického sboru z naší církve. Dodnes si myslím, že rozchod si nepřáli laici na žádné straně. Žádný z farářů, se kterými jsem tehdy mluvil, ale na argumenty o důležitosti existence probuzeneckých skupin uvnitř církve neslyšel. Vesměs se mluvilo ve stylu, že každý si může věřit jak chce, ale že církevní zřízení a většinová rozhodnutí se musí ctít, a že nelze nějaké výjimky poskytovat (šlo tehdy nejen o otázku křtů nemluvnat, ale hlavně o vnitřní organizační strukturu holešovického sboru). Církevní tisk byl plný různých jemných invektiv psaných lidmi s vybroušeným jazykovým citem (a takových je mezi faráři mnoho), které skutečně či domněle charismatiky napadaly a degradovaly nepřímým a neadresným způsobem, jemuž se nedalo věcně bránit. Ta nemožnost mě zraňovala tak hluboko, že jsem odhlásil jak Kostnické jiskry, tak Českého bratra. Dnes už bych doufám reagoval jinak, s jasnějším vědomím motivů takového vyjadřování. Církve se cítila ohrožena.

Tohle nepíšu kvůli nějakým inkriminacím a hledání zadostiučinění, ale proto, že si myslím, že tento pocit ohrožení z církve ani z našeho sboru nevymizel, a že teprve po jeho otevřené reflexi je dialog navrhovaný Pavlem Říčanem vůbec možný. On se totiž o dialog pokoušel již synodní senior Milan Hájek a k těm rozhovorům opravdu docházelo. Bratr synodní senior je však zrušil, protože při nich vládl podobný duch přezíravého všeprostopujícího odmítání, který jsem už výše zmínil (zde ale, musím poctivě přiznat, vycházím pouze ze svědectví svého bratra Dana).

Z druhé strany byl odchod z ČCE dílem poměrně malé skupiny jedinců ve vedení holešovického sboru a dalo by se o tom ledacos kritického napsat. Nechci však psát historickou studii. Jde mi o to si uvědomit, že ve vypjatých okamžicích (a takovým byl v našem sboru před pár lety návrh na ustanovení Jana Horálka pastoračním pracovníkem) vyjdou na povrch hlubinné postoje, které jsou v běžném církevním životě málo vídané. Když se pak jedna strana rozhodne k odchodu, tak už nebývá problém si přát vše nejlepší, ba i Boží požehnání.

V původní verzi tohoto textu jsem začínal otázkou "**Proč se cítíme ohrožováni zbožností druhých?**". Nechci od ní úplně upustit, protože tak to zvenku viděno opravdu leckdy vypadá. Na druhou stranu takto položená otázka asi není dost citlivá vůči těm, kteří tváří v tvář sebejistotě probuzeneckých nadšených křesťanů prožívají nechuť a nejistotu hraničící s pocitem, že jim někdo chce vzít kus toho, co je pro ně nejcennější. Škála těch negativních pocitů je velmi rozsáhlá a často tradovaná z generace na generaci. Některé z nich mi připadají pochopitelné a oprávněné, u jiných mám dojem, že jde o výraz takové zvláštní kombinace neochoty k absolutním nárokům na vydanost Hospodinu, se kterou probuzenecká hnutí přicházejí, s nedůvěrou k oprávněnosti těchto nároků, a současně strachu, že by mohly být pravdivé. Pokusím se, bez nároku na úplnost, něco z té pocitové škály popsat. Společným jmenovatelem se mi zdá být strach z falešného zboží. Že prostě všechna ta deklarovaná jistota spasení, všechny ty zážitky osobního vedení a uzdravování, všechna ta svědectví o obrácení, ba veškerý ten hlomoz chval s celou tou naléhavou vemlouvavostí kazatelů jsou tu více, tu méně naaranžované a nakaširované, že to bývá promyšlené na efekt, že je to naivní a nevydrží to skutečnou zkoušku. Že vůdcové takových hnutí svou sebejistotou svodí sami sebe i druhé. Že je to povrchní, teologicky nedostatečné a vytváří to náboženskou konformnost, která vede k pokrytectví.

To s tou konformitou zasluhuje myslím pozornost i z druhé strany. V prostředí, kde se mluví jazyky, se ten, kdo jazyky nemluví, cítí vyloučen. V prostředí, kde je zvykem svědčit o svém obrácení, se ten, kdo takovým svědectvím nedisponuje, může cítit vyloučen. V prostředí, kde lidé při bohoslužbách vztahují ruce k nebesům, se ti, kteří tak nečiní, cítí vyloučení. Člověk se nechce cítit vyloučen, zvláště ne z takového společenství, se kterým je spjat od dětství. A tak za něj začne bojovat. Čím je jeho nedůvěra k té druhé straně větší, tím bývá takový boj nelítostnější.

Opravdu otevřený rozhovor podle mého soudu ale znamená i ochotu dát všanc svou veškerou zabydlenost - třeba i formát bohoslužeb nebo různé "pravdy" skupinkové zbožnosti. To je ale asi až ten třetí předpoklad v řadě. Ten druhý je víra, že se s tou druhou stranou mohu setkat v otevřenosti a poctivosti, která není provázána s žádnými mocenskými a postranními úmysly. Víry, jak je známo, se všeobecně nedostává. Úplně první předpoklad však je, že mi na tom druhém záleží. Že vezmu vážně, že jsou třeba pro něj zásadně důležité úplně jiné věci než pro mne. A že stojím o společenství a porozumění s intenzitou, která je podobná hledání ztracené ovce. Často si říkám, jak můžeme být svědectvím pro svět, když se tak snadno rozcházíme.

Moje druhá otázka zní "**Kdo je s kým ochoten opravdu vážně diskutovat o věcech víry?**" Tohle je problém, který výrazně přesahuje hranice sboru a stojí za dlouhý samostatný rozbor, pro který zde asi není vhodné místo. Dotknu se ho jenom stručně, i když je to problém zásadní. V historii církve jsou tendence klerikální i tendence sektářské. Obě tato slova zde neslouží jako nadávka, byť jejich hanlivý nádech asi úplně setřít nelze. Používám je ale úmyslně, abych zdůraznil, o jak vážné věci se jedná. Sektářské bývají skupiny, které vznikly pro to, že jejich učení se nemohlo plně rozvinout v mateřské církvi. Museli se odtrhnout, aby uhájili čistotu učení (anebo si alespoň mysleli, že se musí odtrhnout). Sektou nepochybně byla Jednota Bratrská ve svých počátcích, sektou bylo ve svých počátcích i křesťanství. V těchto skupinách vůdčí představitelé usilují o to, aby si jejich učení osvojilo co nejvíce členů. Přijmout existenci protichůdných názorů bývá pro tyto skupiny problém, protože právě shoda v učení bývá hlavním identifikačním znakem příslušnosti. Klerikální církve naopak delegují odpovědnost za učení na duchovní. Jejich kvalifikačním kritériem nebývá čistota učení, ale profesní zdatnost. Teologické problémy jsou přenechány odborníkům, od kterých se očekává, že mezi laiky povedou spíše osvětu, než partnerskou diskusi. Skutečným partnerem pro klérus je opět zase jen klérus, a z něj vlastně jenom ta elitní část, která se může vykázat znalostí v oboru, jenž si tato elita zvolí jako svou disciplínu (a je celkem jedno, zda to je středověká scholastika nebo znalost hebrejštiny v širším kontextu semitských jazyků). Místo o kléru bychom mohli v moderní době mluvit o farářsko-teologické vrstvě. Identifikace členů s církví je na učení závislá spíše omezeně, velkou roli často hrají sekundární kulturní faktory (formát bohoslužeb, sborový zpěv a písničky, historické povědomí). Myslím, že ČCE tíhne stále více k onomu klerikálnímu okraji spektra. Vzpomínám si, jak jsem byl ohromen, když jeden z mladších farářů nedávno přede mnou jasně řekl, že pravdou o Písmu je pro něj většinové mínění badatelů. Nedovedu si představit, že by tento svůj postoj uměl nějak uzávorkovat a vést nepředpojatý rozhovor s někým,

kdo přetéká nadšením z darů Ducha Svatého.

Dovolte mi malou ilustraci toho, jak je naše církev v podstatě lhostejná k otázkám učení a jak veliký rozsah postojů nabízí. V druhém letošním čísle časopisu Protestant Milan Balabán, profesor ETF UK, píše "Ježíš není od věků přichystaný vykupitel. Je to člověk, který se stal skutečným člověkem, abych se i já pod přílivem jeho TY stal člověkem, který by nebyl jen dvojnožcem". Nevím, zda úvod této výpovědi byl úmyslně pointován v kontrastu s tradičními vyznáními církve (nicejsko-cařihradské například má "Věřím v Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, z Otce zplozeného přede všemi věky, Boha z Boha, světlo ze světla", v helvetském vyznání pak čteme "Pán náš Ježíš Kristus jest od věčnosti Otcem předurčen a předustanoven za Spasitele světa".) Jsem si ale jist, že to větší pozornost nevzbudí - podobných vyjádření už bylo bez ohlasu publikováno více. Jsem si vědom toho, že teologové podstatou své profese chtějí z nebes strhnout co nejvíce do prostoru teologicko-filosofického diskursu. Potíž není v tom, že se z nich stávají heretici, potíž je v tom, že v mnohých protestantských církvích, kam řadím i ČCE, jim církev propachtovala svou intelektuální identitu. Když církev nepovede, a jako že nepovede, kritický rozhovor s profesorem Balabánem, jak pak by ho mohla vést s nějakými charismatiky? Maximálně si na ně nechá od fakulty vypracovat posudek.

(Nerad bych, aby vznikl dojem, že nějak útočím speciálně na pana profesora. Mohl bych citovat i výroky jiných, ovšem on je nejotevřenější. Velice si ho vážím jako člověka, který osvědčil velikou lásku ke svobodě a pravdě. V jeho úvahách o nepředmětném myšlení nacházím mnoho podnětného, co se mi zdá mířit k jádru věci.)

Na závěr ještě jednou ke Kostnickým jiskrákům. Nedávno jsem listoval některými z posledních čísel. Píší do nich víceméně titíž lidé jako před dvaceti lety. Ale jejich tón se změnil. Mám takový pocit, že alespoň někteří z autorů přišli na to, že svým bojem za střízlivost a proti upřílišněné zbožnosti dosáhli něčeho jiného než zamýšleli. Jakoby rozpoznali, že z církve se vytrácí i ta zbožnost, kterou považovali za zcela samozřejmý základ.

Aleš Drápal

(poznámka redakce internetové verze: toto je pozdější verze článku, která se od verze uvedené v papírové Bráně liší v několika málo drobných, spíše stylistických, úpravách.)

POZVÁNÍ

Tradiční setkání na chatě u manželů Slabých

Pozvánka

na tradiční setkání Branického sboru na chatě u Slabých v Černíkách,

v pondělí 1. května 2006

Začátek: dopoledne kolem 10. hodiny
Konec: individuálně během odpoledne až večera

Tatík Pechar už krájí maso na guláš.
Přivítáme jakékoliv další pohoštění
- buchty ke kávě, zeleninový salát apod.

Moc se na Vás všechny těšíme

Dana a Saša Slabí

[\[předchozí číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)